

ED

*Série
stejně provedených vražd
ukazuje
na válečného
odstřelovače...*

MCBRANN

Deset plus jeden

Deset plus jeden

ED MORBAIN

Román z 87. revíru

Deset plus jeden

Přeložil František Jungwirth

Město v této knížce, lidé a místa,
všechno je smyšlené.
Jen postupy policie se zakládají
na zavedené technice pátrání.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1963 Ed McBain

All rights reserved.

Z anglického originálu *Ten Plus One*
přeložil © 1972 František Jungwirth – dědicové c/o DILIA
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky © 2015 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-265-8

Věnováno Herbertu Alexanderovi

1

ZA HEZKÉHO JARNÍHO DNE nikdo nepomýšlí na smrt. Podzim je čas umírání, nikoli vesna. Podzim ponouká k pohřebním myšlenkám, rozněcuje ponuré představy, uvadlými a odumřelými známkami rozkladu vybízí k touze po smrti. Podzim je poetický jako peklo, strohý, úsečný, čpí plísní a tlením. Na podzim umírá spousta lidí. Na podzim odumírá spousta všeho živého.

Na jaře se nesmí umírat. Tak praví zákon – trestní zákoník, § 5006 – SMRT NA JAŘE: „Když někdo za jarní rovnodennosti sám sobě smrt způsobí, k ní podněcuje či jiným způsobem obmyslně k ní přispěje, bude potrestán pro zločin...“ Atakdále. Zemřít mezi 21. březnem a 21. červnem se naprosto zakazuje, jenže provinilci se najdou všude, tak co proti tomu zmůžete?

Muž, který vyšel z obchodní budovy na Culverově třídě, se měl co nevidět přidružit k těm provinilcům. Normálně to byl řádný občan, snaživý pracovník, věrný manžel, oddaný otec – všechny ty otrěpané přívlastky. Nezamýšlel zákon přestoupit. Nevěděl, že zákoník zemřít zakazuje, ale i kdyby to byl věděl, neznepokojovalo by ho to, neboť toho vlahého jarního dne mu myšlenka na smrt a umírání byla nanejvýš vzdálena.

Vlastně myslel na život. Myslel na to, že příští týden oslaví naroze-

niny, že mu bude pětáctýřicet a že se cítí o dobrých deset let mladší. Myslel na to, jak prošedivělé vlasy na spáncích dodávají jeho ušlechtilé hlavě poněkud banální, nicméně distingovaný vzhled, že dosud má široká ramena, že znepokojující náběh k břichu zmizel díky tomu, že chodívá hrát tenis dvakrát týdně, a že své ženě zvedne sukni, jakmile ji spatří, i kdyby kvůli tomu už nikdy nesměli k Schrafftům na oběd.

Na všechno to myslel, když svěžím, čirým jarním vzduchem hvízdla matná, zlověstně rotující střela, ze střechy budovy na protější straně ulice neomylně, precizně, vysoko přeletěla nad střechami aut podobných broukům, nad hlavami lidí, radujících se z jara, podobných mravencům – rychlá, přesná, smrtící, a na protějším chodníku ho zasáhla mezi oči.

V tom okamžiku mu bleskla hlavou jediná myšlenka a potom všechno myšlení ustalo. Ucítil toliko prudkou, drtivou ránu mezi oči a v té setině vteřiny se mu mihlo hlavou, že snad vrazil do skleněných domovních dveří. Střela mu roztránila lebeční kost, pronikla měkkým polštářem mozkové tkáně a zanechala za sebou otvor velikosti baseballového míče, když se vynořila ze zátylku. Přestal myslet, přestal cítit, pojednou tu nebylo nic. Náraz vrhl jeho tělo asi o metr dozadu, kde narazilo do dívky v žlutých bavlněných šatech. Padalo dozadu, zatímco dívka podvědomě uskočila, složilo se jako opotřebovaná tahací harmonika, pružné svaly se uvolnily a muž byl mrtev dříve, než se dotkl chodníku. Z velkého otvoru v čele stékala tence krev, zatímco z ohromné díry ve spodině lebeční se proudem řinula mokrá, červená, oslňující, křiklavě rudá krev, ještě teplá životem, a proudila k dívce, která zůstala stát ochromená a oněmělá hrůzou a pozorovala krvavou stužku tekoucí po chodníku.

Odtáhla nohu včas; ještě chvíli a krev by byla zalila špičku jejího stře-
víčku.

DETEKTIV STEVE CARELLA HLEDĚL na mrtvolu na chodníku a divil se, jak je možné, že před deseti minutami, když odcházel z kanceláře,

nebylo nikde jediné mouchy, jaro teprve začalo, a teď najednou, když se díval na mrtvého muže, který už nekrvácel, hemžily se na chodníku mouchy, hejno much se vznášelo ve vzduchu a půl tuctu much se popásalo u zející díry mezi nebožtíkovými očima.

„Copak ho nemůžete přikrýt?“ vyštěkl na jednoho ze sanitáků. Ten pouze pokrčil rameny a mávl rukou k policejnímu fotografovi, jenž ve stínu sanitky zaparkované u chodníku vkládal další svitek filmu do fotoaparátu.

Fotograf ani nevzhlédl, když řekl: „Musím udělat fotku.“

Carella se odvrátil. Byl vysoký, pružný chlapík atletické postavy, s vyčnělými lícními kostmi a nakrátko ostříhanými kaštanovými vlasy. Měl hnědé oči a nepatrně šikmo skleslá oční víčka, jež mu dodávala ztrápený a trpitelský výraz orientálce, když se s přivřenými očima nyní otočil proti slunci a kráčel k dívce v žlutých šatech, jež mluvila s několika novinářskými zpravodaji.

„Později, mládenci,“ řekl a reportéři, v přítomnosti smrti neobvykle mlčenliví, se přidali k hloučku zvědavců, postávajících za kordonem strážníků.

„Jak je vám?“ zeptal se Carella.

„Dobře. Kristepane,“ řekla. „Kristepane.“

„Mohla byste mi odpovědět na několik otázek?“

„Jasně. Kristepane, jaktěživa jsem něco takového nezažila. To bude manžel koukat.“

„Jak se jmenujete, paní?“

„Grantová.“

„Křestním jménem?“

„Lizanne. Se z.“

„A kde bydlíte, paní Grantová?“

„Groverův park 1142.“ Odmlčela se. „Je to pod První třídou.“

„Hm,“ zamumlal Carella a poznamenal si adresu do zápisníku.

„Říkám to, abyste nemyslel, že bydlím v Portorické čtvrti.“

„Ne, to si nemyslím,“ řekl Carella. Najednou se cítil hrozně unavený.

Na chodníku leží mrtvý muž obsypaný mouchami a očitá svědkyně vraždy má starost, aby si on o ní nemyslel, že bydlí v Portorické čtvrti. Chtěl jí vysvětlit, že jemu je docela fuk, zda bydlí v Portorické čtvrti nebo jaké čtvrti, pokud mu s minimálním vzrušením a maximální přesností poví, co viděla, když byl zastřelen ten muž, který nyní už nenáležel k žádné národnosti. Přes tužku si ji změřil pohledem dostatečně přísným, jak doufal, a potom řekl: „Můžete mi povědět, co se stalo?“

„Kdo to je?“ zeptala se paní Grantová.

„To zatím nevíme. Ještě jsme ho neprohledali, abychom zjistili jeho totožnost. Čekám, až fotograf skončí práci. Můžete mi říct, co se stalo?“

„Šla jsem prostě po chodníku, a vtom do mne vrazil,“ pokrčila rameny. „Potom padl na chodník a já na něj koukám a vidím, že krvácí. Kristepane, povídám vám, že jaktěživa...“

„Co tím myslíte, že do vás vrazil?“

„No, vlastně do mne *zacouval*.“

„Byl zasažen střelou, je to tak? A padl na vás?“

„Nevím, zda byl zasažen střelou. Počítám, že asi byl.“

„Nu, tak se zapotácel a upadl či co?“

„Já nevím. Nedávala jsem pozor. Šla jsem prostě po chodníku, a vtom do mne vrazil.“

„Dobrá, paní Grantová, a co se stalo potom?“

„Potom zkrátka padl na záda. Ucouvla jsem a koukla se na něj, když ležel, a tu jsem viděla, jak krvácí, a poznala jsem, že je zraněn.“

„Co jste dělala?“

„Já nevím, co jsem dělala. Myslím, že jsem se na něj prostě pořád dívala.“ Zavrtěla hlavou. „To bude manžel koukat.“

„Zaslechla jste výstřel, paní Grantová?“

„Ne.“

„Určitě jste nic neslyšela?“

„Šla jsem po chodníku zabrána do myšlenek,“ řekla paní Grantová. „Nečekala jsem, že se něco takového stane. Totiž, snad se ozval výstřel, možná také šest výstřelů, já jenom říkám, že jsem nic neslyšela. Ten

muž do mě najednou zničehonic vrazil a měl tvář celou od krve. Brr.“
Při té vzpomínce paní Grantová stáhla tvář do úšklebku.

„Nezahlédla jste asi nikoho s puškou, vidíte?“

„S puškou? Ne. Cože, s puškou? Ne, to ne.“

„Vím, že než jste šla zcela zabrána do myšlenek, ten muž byl zastřelen, ale co *potom*, paní Grantová? Nezahlédla jste někoho v oknech nebo snad na střeše některého z protějších domů? Nepovšimla jste si něčeho neobvyklého?“

„Nerozhlížela jsem se,“ odpověděla paní Grantová. „Prostě jsem se pořád dívala na jeho obličej.“

„Neřekl vám ten muž něco, než padl na chodník?“

„Ani slůvko.“

„A *potom*?“

„Vůbec nic.“

„Děkuji vám, paní Grantová,“ řekl Carella. Krátce, ale přívětivě se usmál a sklapl zápisník.

„To je všechno?“

„Ano, děkuji vám.“

„Ale...“ Zdálo se, že paní Grantová je zklamaná. Lehce pokrčila rameny.

„Ano, paní Grantová?“

„Totiž... nebudu pozvána k přelíčení nebo podobně?“

„Myslím, že nikoli, paní Grantová. Velice vám děkuji.“

„No... dobře,“ řekla paní Grantová a zklamaně se dívala za Carellou, když od ní odcházel k mrtvole. Policejní fotograf poskakoval kolem nebožtíka, vyrobil momentku, vyhodil vypálenou žárovku a zasunul novou. Prohnul horní část trupu a pokrčil kolena, aby udělal snímek z jiného úhlu. Oba zdravotníci stáli u sanitky, lhotejně pokuřovali a povídali si o urgentní tracheotomii, kterou jeden z nich včera dělal. Necelý metr od nich se detektivové Monaghan a Monroe, formálně vyslaní z oddělení pro vraždy, oblast Sever, bavili se strážníkem. Carella chvíli fotografa pozoroval a potom přistoupil k oběma tajným z kriminálky.

„Podívejme,“ řekl, „čemu vděčíme za tu čest?“

Monoghan, oblečený do černého převlečníku a s černou buřinkou na hlavě, takže vypadal jako polda z časů prohibice v dvacátých letech, pohlédl na Carellu a potom prohodil k Monroeovi: „Koukejme, tohle je Carella ze sedmaosmdesátýho,“ jako by ho k svému velkému překvapení upozoroval teprve nyní.

„Namoutě, je to fakticky on,“ odpověděl Monroe a odvrátil se od strážníka. I on měl na sobě černý převlečník a v týle mu seděl měkký šedý klobouk. Pod okem mu jakoby kouzlem začal cukat nervový tik, kdykoli jeho kolega promluvil, až to budilo dojem, že mu pod lícními svaly funguje nějaký skrytý zapisující mechanismus.

„Doufám, že jsme vás nevytrhli od oběda či podobně,“ řekl Carella.

„Na poliších ze sedmaosmdesátky se mi líbí,“ řekl Monoghan, zatímco Monroeův lícní sval cukal v doprovodu, „že si o své kolegy dělají vždycky náramný starosti.“

„A taky jsou děsný vtipálkové,“ poznamenal Monroe.

„Pokaždý znovu žasnu,“ řekl Monoghan a zastrčil ruce do kapes pláště tak, že mu palce čouhaly ven, jak to kdysi viděl u Sydney Greenstreeta v nějakém filmu, „nad jejich starostlivostí a dobrou náladou.“

„Nad tím vždycky žasnu,“ řekl Monroe.

„Kdo je ten mrtvý?“ otázal se Monoghan.

„Zatím nevím,“ odpověděl Carella. „Čekám, až bude fotograf hotov.“

„Hezky fotí,“ řekl Monroe.

„Slyšel jsem, že taky fušuje do portrétů,“ řekl Monoghan.

„Víš, co některý tyhle chlápkové teď dělají?“ zeptal se Monroe.

„Který chlápkové?“ otázal se Monoghan.

„Fotografové. Ty, co choděj fotit zavražděný.“

„Nevím. Co dělají?“

„Berou si polaroidní kamery.“

„Opravdu? Nač ten kvalt?“

„Nejde o kvaltování,“ řekl Monroe, „ale když fotíš mrtvolu a snímek se nevyvede, nemůžeš si zákazníka objednat na jindy, víš? Leží už

dávno v pitevně rozkuchaný. Takhle fotograf hned pozná, jestli se mu povedl záběr.“

„Páni, na co ty lidi ještě neprijdou!“ odpověděl Monoghan patřičně udiveně. „Co je u vás nového, Carello? Jak se vede šéfovi? A mládencům?“

„Všem se vede prima,“ řekl Carella.

„Máte něco zajímavého v prádle?“

„Tohle by mohlo být zajímavé,“ řekl Carella.

„Odstřelovači bývají vždycky zajímaví,“ souhlasil Monoghan.

„My jsme měli jednou odstřelovače,“ řekl Monroe, „to jsem zrovna začínal na devětatřicítce jako detektiv. Strílel jen po starých dámách. Hodné staré dámy, to byla jeho specialita. Pálil po nich z pětačtyřicítky. A měl setsakra dobrou trefu. Pamatuješ na Mickeyho Dunhilla?“

„Jo, na toho si pamatuju,“ odpověděl Monoghan.

„Ty si na Mickeyho Dunhilla pamatuješ?“ zeptal se Monroe Carelly.

„Ne. Kdopak je Mickey Dunhill?“

„Detektiv první třídy, slouží v devětatřicátém okrese. Takový malý pivo, ale silný jako bejk a klidně by s tebou zametl. Převlékli jsme ho za drobnou starou dámu. A tak jsme toho chlápka načapali. Vystřelil po Dunhillovi a Dunhill vykasal sukně a hnal se za ním po střeše a hnedle ho umlátí.“

„Jo, na to si pamatuju,“ řekl Monoghan.

„Odvedli jsme chlápka na strážnici, víš? Jako toho odstřelovače. Posadili jsme ho na židli a pokoušíme se z něj vymáčknot, proč střílí křehké staré dámy. Počítali jsme, že snad má tenhle oidipovský tentonc, víš? Ale...“

„Cože měl mít?“ zeptal se Monoghan.

„Oidipus,“ řekl Monroe. „To byl řecký král. Spával s vlastní mámou.“

„To je proti zákonu,“ řekl Monoghan.

„Já vím. No, počítali jsme prostě, že ten odstřelovač je třeba cvok, víš? A tak jsme se ho v jednom kuse ptali, proč si vybírá jenom křehký starý dámy. Proč ne křehký stařečky? Nebo kohokoli, kdo se mu namane. Čím to, že bouchá jenom po hodných starých dámách?“

„A čím to bylo?“ zeptal se Monoghan.
Monroe pokrčil rameny. „To jsme z něj nevypáčili.“
„Co tím myslíš?“
„Nevypáčili jsme to z něj.“
„No a co z toho plyne?“
„Jak to, co z toho plyne? Byl to prostě chlápek, který odstřeloval křehký starý dámy!“ řekl Monroe nakvašeně.
„Cože? Tohle?“
„Tohle? Tohle, a proč se ptáš, co z toho plyne? *Tohle* z toho plyne.“
„A co ten druhý chlápek?“
„Který druhý?“
„Ten Řek,“ ozval se Monoghan netrpělivě.
„Jaký Řek?“
„Ten král, přece ten král. Neříkals, že v tom byl řecký král?“
„Ale šmarjá, ten s tím neměl nic společného,“ odpověděl Monroe.
„Měli jste ho pro jistotu vyslechnout,“ naléhal Monoghan. „Jeden nikdy neví.“
„Jak jsme ho mohli vyslechnout? Je to mytický král.“
„Cože je?“
„Mytický. My-tic-ký.“
Monoghan znalecky přikývl. „Hm, to je něco jiného,“ řekl. „Hlavně nesmí člověk nic přehlédnout.“
„Myslím, že fotograf už skončil,“ řekl Carella.
„Potřebuješ nás?“ zeptal se Monroe.
„Sotva. Zašlu vám opis hlášení.“
„Víš, co byste měli udělat?“ zeptal se Monroe.
„Co?“
„Převlíct toho zrzavého hromotluka, co u vás máte – jak se honem jmenuje?“
„Cotton Hawes?“
„Jojo, jeho. Převlíkněte ho za drobnou starou dámu. Třeba váš odstřelovač po něm bouchne.“

„Zdá se, že si radši vybírá muže středního věku,“ řekl Carella.

Monoghan se otočil a pohlédl na mrtvolu. „Není mu víc než čtyřicet,“ řekl poněkud rozmrzele. „Odkdy je čtyřicítka střední věk?“

„Myslel jsem muže v plné síle,“ řekl Carella.

„No, to zní líp,“ odpověděl Monoghan. „Pošlete nám *dvě* kopie, máme nový předpis.“

„Hele, mějte rozum,“ řekl Carella.

„Copak já vydávám předpisy?“

„Chceš říct, že ne?“ pronesl Carella s překvapeným výrazem.

„Zase začíná rejpat. Co jsem říkal? Jeden by se smíchem počural. Pošlete nám dvě kopie, Carello. Uvidíme, kdo se bude smát naposledy.“

„Myslíš, že to třeba provedl ten Řek?“ zeptal se Carella.

„Jaký Řek?“

„Nevím, ten, co o něm mluvil Monroe.“

„Toho bych nevylučoval,“ řekl Monoghan. „Chlápek, který spí s vlastní mámou, je všeho schopen.“

Carella s úsměvem krácel k fotografovi, který už skládal své nádobíčko. „Jste už tady hotov?“ zeptal se.

„Můžete nastoupit.“

„Budu potřebovat pár snímků.“

„Jasně. Který je to revír?“

„Sedmaosmdesátý.“

„Dobrá,“ řekl fotograf. „A vaše jméno?“

„Carella. Steve Carella.“

„Zítřka je máte.“ Koukl na sedan, který zastavil u obrubníku, zakřenil se a řekl: „Ach jo.“

„Co je?“

„Mládenci z laboratoře. Teď musíte počkat, až skončí oni.“

„Himlfix, nechci nic víc než zjistit, jak se jmenuje ten nebožtík,“ řekl Carella a potom se otočil k oběma laborantům, kteří vystoupili z auta.

2

JAK SE TEN NEBOŽTÍK JMENUJE, to zjistil, jakmile mu prohlédl náprsní tašku, a nyní ho čekal obtížnější úsek práce.

Mrtvý se jmenoval Anthony Forrest a na jeho řidičském průkazu stálo, že bydlí v čísle 301 na Morrison Drive, je 173 cm vysoký a má modré oči. Šest úvěrových karet bylo vystaveno na jméno Anthony Forrest: Diners Club, American Express, Carte Blanche, Gulf Oil Corporation, Mobil Oil Company a karta jedné místní prodejny pánských oděvů. Na firemní navštívence stálo rovněž Anthony Forrest, Indian Exports Inc., s adresou Culverova třída 580. Na chodníku před tou budovou byl také zastřelen. Firemní navštívenka dále uváděla, že byl místoředitelem, a telefon obchodní společnosti FREDerick 74-100. Náprsní taška obsahovala ještě další navštívenky a papírky. Do řidičského průkazu byla zasunuta pětidolarová bankovka, zřejmě jako pojistka proti dopravním pokutám. V tašce bylo sedmdesát dolarů – tři dvacetidolarové bankovky, ta pětidolarovka a pět dolarů.

V celuloidovém pouzdře našel Carella fotografie.

Té ženě mohlo být asi třicet pět let, měla bystré mladistvé oči a světlé vlasy. Šťastně se na něj usmívala. Dále tam byly snímky tří dětí, dvou chlapců a děvčete. Podědily matčiny světlé vlasy a světlé oči. Chlapci měli na sobě skautský stejnokroj vlčat. Jeden se zdál trochu

starší, ale stejně mu nebylo víc než deset či jedenáct let. Děvčeti mohlo být asi patnáct šestnáct. Byla vyfotografována někde na pláži, držela v náručí velký pruhovaný míč a její rozesmátá tvář vykukovala nad ním. Forrest stál za dcerou, zubil se jako puberták a za hlavou jí držel dva vztyčené prsty, takže vypadaly jako růžky.

Carella si povzdechl a sklapl náprsní tašku.

Jeden kuriózní policejní předpis nařizuje, že mrtvola musí být identifikována, a obvykle ověřuje její totožnost nebožtíkův pokrevný příbuzný, takže policie ví, že hledá vraha Johna Smithe, a nikoli vraha Johna Doea. Podle fotografií v náprsní tašce bylo možno soudit, že Forrest zanechal ženu a tři děti, a nyní někoho čekala povinnost zajít do jeho bytu, počkat, až se dveře otevřou, podívat se do očí jeho ženě a dětem a oznámit jim, že Anthony Forrest, milovaný manžel a otec, je neodvolatelně mrtev.

Ta povinnost čekala Steva Carellu.

DVEŘE DOMU ČÍSLO 301 na Morrison Drive otevřelo Carellovi totéž děvče, které předtím viděl na fotografii rozesmáté nad plážovým míčem. Snímek byl zřejmě starý několik let, protože děvčeti před ním bylo aspoň devatenáct či dvacet. Měla tmavší vlasy, ale v jejích modrých očích spatřil týž bystrý tázavý pohled. Ve zdvořilých rozpacích se na Carellu usmála a řekla: „Co si přejete, prosím?“

„Slečna Forrestová?“ otázal se Carella.

„Prosím?“ řekla nyní ještě rozpacitěji a její plavé obočí se o poznání nadzvedlo.

„Jsem detektiv Carella z 87. revíru,“ řekl Carella. Odmlčel se, ukázal služební odznak a průkaz a pak si odkašlal. Dívka čekala. „Mohl bych prosím mluvit s paní matkou?“

„Není doma,“ řekla dívka.

„Nevíte, kde bych ji našel?“

„Odešla do města. Sejde se s tatínkem na obědě,“ odpověděla dívka. „Proč?“

„Hm,“ řekl Carella a dívka pojednou porozuměla. Až dosud byla na rozpacích, proč přišel, ale tón, kterým pronesl to „Hm“, ji nějak znepokojil, rozevřela doširoka oči, rychle přistoupila o krok k němu a zeptala se: „Oč jde?“

„Smím dovnitř, prosím?“

„Ano, zajisté,“ řekla dívka, nevešli však dál než do vstupní haly. „Oč jde?“ zeptala se. „Co se stalo?“

„SLEČNO...“ začal Carella a zaváhal. V duchu se ptal sám sebe, zda jí tu zprávu má říci, zda je dívka už dost stará, aby ji vyslechla, a přitom si uvědomoval, že musí vyhledat její matku, že musí informovat někoho z rodiny.

„Víte, kam paní matka šla? Kde má tu schůzku?“

„Ano, u Schrafftů. Nevím, zda tam hodlali poobědvat, ale tam si umluvili schůzku. Koukejte, povíte mi laskavě, oč vlastně jde?“

Carella se na ni díval velice dlouho, jak se mu zdálo. Potom tiše pronesl: „Slečno, váš pan otec je mrtev.“

Dívka ucouvla. Chvilí na něj zírала, divně se pousmála, načež se její úsměv ztratil, jednou krátce zavrtěla hlavou a řekla: „Ne.“

„Bohužel, slečno.“

„To bude určitě mýlka. Tatínek měl schůzku s mámou...“

„Nemyslím, že je to mýlka, slečno.“

„Tak... tak... jak to *víte*? Totiž... prokrista, co se stalo?“

„Byl zastřelen.“

„Můj otec?“ zeptala se nevěřicně. Zase zavrtěla hlavou. „Zastřelen? Žertujete nebo co?“

„Je mi líto, slečno, ale nežertuji. Rád bych se spojil s vaší paní matkou. Smím si zatelefonovat?“

„Koukejte... koukejte se... to, co jste říkal, je... je nemožné, copak nechápete? Tatínek se jmenuje Anthony Forrest. Třeba jste...“

Carella se jemně dotkl její paže. „Slečno,“ řekl, „ten muž měl u sebe doklady totožnosti. Jsme důvodně přesvědčeni, že to je váš otec.“

„Jaké doklady?“

„Náprsní tašku.“

„Pak mu ji zřejmě někdo ukradl,“ řekla dívka. „Přece víte, že jsou krádeže na denním pořádku. A zastřelený muž měl jistě tatínkovu ukradenou náprsní tašku u sebe, takže se přirozeně domníváte...“

„Kdo je to, Cindy?“ zavolal odkudsi seshora chlapecký hlas.

„To nic není, Jeffe. Všechno je v pořádku,“ odpověděla.

„Rád bych zavolał vaší paní matce,“ řekl Carella.

„Proč? Abyste zbytečně vyděsil také ji?“

Carella neodpověděl. Mlčky pohlížel na dívku. V očích se shromažďovaly slzy, viděl, jak nabírá k pláči, ale na několik okamžiků ještě slzy pevně zadržela, načež řekla: „Klidně si zatelefonojte. Ale... koukejte, abyste měl pravdu, slyšíte? Koukejte, aby ten muž byl tatínek. Protože... abyste... abyste se radši nedopustil omylu.“ Slzy jí nyní stály v očích jako kalná clona, zastírající blankyt. „Telefon je zde,“ řekla. Když vešel za ní do obývacího pokoje, dodala: „Vím jistě, že to není tatínek.“ Pokusila se zasmát, ale hrdlo se jí sevřelo. „Proč by tatínek... proč by se dal zastřelit?“

Carella vyhledal v telefonním seznamu číslo Schrafftova restaurantu nedaleko Forrestovy kanceláře. Začal číslo vytáčet, když mu dívka položila dlaň na ruku.

„Poslyšte,“ řekla.

Vzhlédl.

„Poslyšte,“ řekla, z očí jí vytryskly slzy a kanuly nezadržitelně po tváři, „maminka mnoho nevydrží. Prosím vás... až jí to budete říkat... učiníte to prosím taktně? Prosím? Až jí povíte, že můj tatínek je mrtev? Ano, prosím?“

Carella přikývl a jal se vytáčet číslo.

CLAŘE FORRESTOVÉ bylo třicet devět let, byla to žena štíhlá, se spleti drobných vrásek kolem očí a úst. Mlčky doprovázela Carellu do márnice, s podivně strnulým, téměř hněvivým výrazem, k němuž se lidé

uchylují, jakmile se dovědí, že smrt zasáhla někoho blízkého. Když zřízenec vytáhl box pohybující se na naolejovaných válečcích, mlčky k němu přistoupila, mlčky pohlédla do tváře svého manžela a jednou kývla. Vzala tu skutečnost na vědomí ve chvíli, kdy jí to Carella telefonicky oznámil. Tento pohled do tváře muže, jehož si vzala v devatenácti, muže, jehož milovala od svých sedmnácti let, muže, jemuž porodila tři děti, muže, s nímž prožívala dobré i zlé časy, tento pohled do té mrtvé a nevidoucí tváře muže, který se proměnil v nebožtíka ležícího v boxu márnice, to byl už jen obvyklý postup. Srdce jí rozbolelo ve chvíli, kdy jí Carella oznámil tu zvěst, a to ostatní byl už jen obvyklý postup.

„Je to váš manžel, paní Forrestová?“ zeptal se Carella.

„Ano.“

„A jmenuje se Anthony Forrest?“

„Ano,“ přitakala Clara. „Můžeme prosím odtud?“

Z rozlehlé místnosti, kde se rozléhal zvuk jejich kročejů, vyšli na chodbu nemocnice.

„Budou ho pitvat?“ zeptala se.

„Ano, paní Forrestová.“

„Přála bych si, aby to nemuselo být.“

„Bohužel.“

„Myslíte, že ho to bolelo?“

„Podle všeho zemřel okamžitě, paní Forrestová.“

„Díky bohu za to.“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

„Máme hodiny, víte?“ řekla Clara. „Jistě dobré dva tucty. Věděla jsem, že se stane tohle.“

„Co tím myslíte?“

„Vždycky ty hodiny natahoval. Některé mají velmi složitý mechanismus. Hlavně ty starší. A pak některé komplikované cizí hodiny. Každou sobotu měl ve zvyku ty hodiny natahovat.“ Odmlčela se a chabě se usmála. „Stále jsem se bála, že k tomu dojde. Totiž, abyste rozuměl... Já se vůbec nenaučila, jak je natahovat.“

„Nerozumím vám,“ řekl Carella.

„Teď... teď, když je Tony pryč,“ řekla malátně, „kdo bude ty hodiny natahovat?“

Načež se rozplakala.

POLICEJNÍ SBOR JE OHROMNÁ ORGANIZACE a detektiv je pouze kolečkem v tomto ústrojí. Každý den chodí do kanceláře a vykonává své povolání. A jako u kteréhokoli jiného povolání je i toto omezeno určitými předpisy a postupy, je třeba diktovat a psát na stroji různá hlášení a záznamy, telefonovat, vyslechnout a navštívit určité lidi, prošetřit určité údaje, vejít ve styk s dalšími odděleními a radit se s odborníky. A stejně jako v kterékoli jiné branži ani policejní úředník nemůže soustředit veškerou energii na jediný případ. Vždy vás volají kvůli něčemu jinému, vždy musíte vyslechnout lidi, kteří s případem nemají nic společného, nemůžete jít na dovolenou, kdy byste si přál, lidí je nedostatek, případy se překrývají a zůstávají stát na mrtvém bodě a nadto k tomu všemu přistupuje prostá únava.

Tím se zaměstnání detektiva hodně podobá povinnostem hlavního účetního.

Existuje jen jeden podstatný rozdíl, a jakmile se s ním vyrovnáme, je ten rozdíl nakonec zanedbatelný.

I když má profese hlavního účetního dost lichvářskou pověst, ten, kdo ji vykonává, zřídka kdy hledí smrti tváří v tvář, rozhodně ne každodenně.

Detektiv vidá smrt ve všech jejích rozmanitých podobách aspoň pětkrát do týdne, a obvykle ještě častěji. Vidá ji v její základní podobě na ulicích mezi mladými lidmi, kteří umírají kousek po kousku pod rozkladným vlivem brlohů, mezi muži a ženami, z nichž město neúprosně vysává život. Ještě zlověstněji vyhlíží z pohledů narkomanů, vždyť cizopasí z negace života, pozvolného rdoušení veškeré vůle, pomalého zmírání jakékoli touhy, kromě touhy po heroinu. Vidí ji u odsouzených zlodějů, lupičů, násilníků, podvodníků, pasáků, smrt uloženou

zákonem, jak zvolna přichází k zavřeným za mřížemi. Vidí ji na prostitutkách, které zažily smrt vlastní cti a denně rozsévají smrt lásky, na ženách, z nichž padesátkrát denně odtéká život při nemilosrdných křečích nesčetných souloží. Vidí ji na homosexuálech, kteří přihlíželi smrti svého mužství a zoufale, skomíravě živoří ve stínu zákona. Vidí ji na pouličních tlupách chuligánů, žijících ve strachu ze smrti a šířících strach tím, že sami působí smrt, aby strach zapudili.

A vidí smrt v nejhorší podobě, tu výslednici prudkého pohnutí, jež prorazilo do mozku a vybuchlo z rukou. Vidí střelné, bodné a sečné rány, zmrzačené údy a rozpáraná břicha. A pokaždé, pokaždé když pohlédne na jiné tělo, jež bylo zabito a proměněno v nic, je vyrván ze svého Já, ztrácí své lidství a stává se z něho pozorovatel, návštěvník, jenž přišel odkudsi z daleké planety, aby zkoumal podivné hmyzí plemeno, které se dokáže navzájem rozsápat, rve si údy, opájí se vlastní krví: zděšeně přihlíží, on, civilizovaný člověk, který se pro chvíli zřekl svého občanství a nemůže uvěřit, že takové krutosti jsou schopni lidé, kteří už téměř dosáhli hvězd. A potom zavře oči, a než je znovu otevře, leží před ním na dlažbě pouze případ a on je jenom kolečkem jistého mechanismu a teď potřebuje vydolovat fakta a opatřit si údaje, než bude možné založit případ do archivu mezi ostatní.

Z BALISTICKÉHO HLÁŠENÍ se Carella dověděl, že střela vyjmutá z ostění dveří za Forrestem a prázdná nábojnice nalezená na střeše protějšího domu jsou části projektilu Remington ráže 0,308. Zpráva dále uváděla, že tato střela má kovovou nábojnici s měděným pláštěm, šest polí a drážek, měkký hrot, pravotočivý závit a váží 12,5 gramu. Hlášení poukazovalo na to, že Forrestův vrah podle všeho použil pušky s teleskopickým hledím, protože vzdálenost od střechy k chodníku, kde Forrest stál, činila něco přes 140 metrů.

Carella hlášení prostudoval a pak se zachoval jako člověk, který ještě nepracuje v této profesi dlouho. Nedbal znepokojivého tušení, které ho pronásledovalo od okamžiku, kdy pohlédl na mrtvého, v naději, že

když si předtuchy nebude všimat, přestane ho zneklidňovat a on si s případem snáže poradí. Přijal hlášení, a tím převzal případ oficiálně. Detektivové z 87. revíru jen zřídkakdy pracovali se stálým partákem a rozdělovali si úkoly podle toho, jak přicházely. Jednotlivé úkoly připadly vždy tomu, kdo měl okamžitě čas nebo přebytek energie. Tento způsob se dobře osvědčoval. Byl teprve duben, ale Meyer Meyer se už vrátil z dovolené, aby na ni mohl nastoupit Bert Kling. Na ten nápad s vybíráním dovolené v první polovině roku přišel poručík; v letních měsících, jak se zdálo, řádily více bandy mladistvých a také celková kriminalita vzrůstala, takže velitel chtěl mít v červenci a srpnu plný stav lidí. Cotton Hawes a Hal Willis měli plnou hlavu starostí, jak dopadnout pachatele řady vloupání do obchodních skladišť, Andy Parker vyšetřoval ozbrojené přepadení klenotnictví a Arthur Brown spolupracoval s oddělením pro potírání narkotik ve snaze vystrnadit známého překupníka omamných drog, který se ukrýval někde v obvodu města. Pátrací oddělení mělo šestnáct detektivů a Carella s každým z nich už někdy spolupracoval; oblíbil si však Meyera Meyera, a proto radostně přivítal, když mu ho poručík přidělil.

Kupodivu Meyer okamžitě vkročil do Carellových stop. Rovněž nedbal na to, co se jim oběma neodbytně vnucovalo. Zdálo se, že je nadmíru spokojen, protože znají jméno zavražděného, adresu jeho rodiny a podrobnosti o smrtící střele. Mnohdy zahajovali pátrání v případech, kdy vůbec neměli tušení, jak se oběť jmenuje ani kde bydlí, bez sebe-menšího vodítka o rodinných poměrech či přátelích zavražděného.

Řekli si, že hledají určitou lidskou bytost, která usmrtila jinou určitou lidskou bytost. Velmi dobře věděli, že rozřešit všechny případy vraždy, které dostávají vyšetřit, je nemožné, ale věděli rovněž, že s vynaložením přiměřeného množství trpělivosti a času k zjišťování údajů, spolu s vhodnými otázkami položenými vhodným lidem, lze ke kýženému výsledku obvykle dospět. Říkali si, že člověk bývá zavražděn, jen když ho někdo zavraždit chce.

Hned nazítří své mínění změnili.

3

NASTAL DALŠÍ NÁDHERNÝ JARNÍ DEN. Je téměř nemožné, aby venkovan pochopil, co značí takový den pro obyvatele města. Předešlý večer vyslechl v televizi nedočkávě předpověď počasí a ráno, když ho probudí zařinčení budíku, rozmyslně jde k oknu a vzhledne k obloze. Jestliže uží jasné nebe, pocítí první vzrušení dne. Ať je zima či léto, jaro nebo podzim, okamžitě chápe, že dnes všechno půjde jako na drátkách, a otevře okno, aby vyzkoušel teplotu vzduchu. Výsledky toho zkoumání v prvních okamžicích bdění rozhodují o jeho oblečení, jeho náladě, jeho životním názoru.

V půl osmé ráno rádio synchronizované s budíkem probudilo Randolpha Nordena. Koupil je, protože si představoval, jak bude příjemné dávat se budít každé ráno hudbou. Obvykle však vstával v půl osmé, kdy se vysílají zprávy, a každého jitra se hlasatel probouzel nejnovějšími zprávami o špatné světové politické situaci. Norden zkusil budík posunout na 7.35, kdy zprávy končí a z přijímače se line hudba, jenže přišel na to, že těch pět minut potřebuje, aby se dostal včas do kanceláře. Chtěl budík nastavit na 7.25, ale to mu zase přišlo líto, že se okrádá o pět minut spánku. Takže Randolph Norden každé ráno naslouchal špatným zprávám z rádia, které si koupil proto, aby mu vyhrávalo. Považoval to jenom za další doklad toho, že na světě není žádná spravedlnost.

Když vylezl z postele, uslyšel hlasatele mluvit o jakémisi zapadlém souostroví a zamumlal: „Jdi se vycpat s těmi svými ostrovy.“ Přešel unaveně k oknu, povytáhl si kabátek od pyžama, poškrábal se na břichu, nazlobený na rádio, na svou tvrdě spící ženu Mae, na své děti, které spaly zdravým spánkem v pokojích na druhém konci bytu, a dokonce i na služebnou, která každého rána vespávala déle než její zaměstnavatel, takže si snídani musel připravit sám, vytáhl bezohledně rolety a zadoufal, že sluneční paprsky zalijí postel a tvář jeho ženy, ale vzápětí se provinile otočil, aby se podíval, zda se slunce opravdu dotklo ženiny tváře. Ne, nedotklo se. Okamžik si zoufale myslel: *Dneska slunce nesvítí*, ale když pohlédl ven přes střechy protějšších domů na oblohu, která se zaoblovala jako modré vajíčko drozda mnohohlasého, krátce kývl a pak okno otevřel.

Vystrčil hlavu. Vzduch byl vlahý a od řeky Harb povíval jemný, hojivý jižní vánek. Ze svého bytu v dvanáctém patře viděl dopravní ruch na řece a vznosný oblouk nedalekého mostu. Jeho úsměv se rozšířil ve spokojené zazubení. Nechal okno dokořán, vrátil se k posteli, vypnul rádio a svlékl pyžamo. Hbitě a tiše si oblékl spodky, tílko, kalhoty, ponožky, obul se, pak šel do koupelny, kde se oholil elektrickým strojkem. Při holení nabýval jeho denní program pevnějších, radostnějších obrysů. Rád opakoval, že při holení dostává nejlepší nápady, a opravdu mu hlavou blesklo několik – jak se domníval – výtečných nápadů, když přejížděl strojkem po tváři. Doholil se, oblékl si košili, uvázal kravatu, vzal si sako a odešel do kuchyně, kde si nalil grapefruitový džus a uvařil kávu. Hořel dychtivostí, aby už byl v advokátní kanceláři na Hall Avenue a prakticky vyzkoušel některé ty své výtečné nápady. Rychle do sebe obrátil džus, vypil kávu a zašel dozadu, kde spaly děti. Joanie byla vzhůru, seděla v posteli a četla Zlatou knihu. Její tvář měla ještě poloospalý výraz.

„Brýtro, tati,“ řekla a zase se zabloubala do knížky.

Políbil dceru a řekl: „Večer se uvidíme, vid’?“ Joanie přikývla a četla dál. Vešel do druhého pokoje, kde Mike ještě tvrdě spal. Nebudil ho.

Vrátil se do ložnice a políbil Mae. Jeho žena cosi zamumlala a otočila se na druhý bok. Usmál se, u dveří si vzal aktovku a vyšel na chodbu.

Zřízenec u výtahu řekl: „Dobré ráno, pane Nordene. Dnes je nádherný den.“

„To opravdu je, Georgi,“ odpověděl.

Mlčky sjeli do haly. Vystoupil z výtahu, kývl na Georgeovo přání: „Hodně zdaru v práci, pane Nordene,“ jako obvykle se zastavil u poštovních schránek, i když věděl, že pošta se roznáší později. Otevřel domovní dveře, vykročil na chodník, vzhlédl k obloze a znovu se zazubil.

Nabral hluboký doušek čerstvého jarního vzduchu do plic, a vtom ho mezi oči zasáhla střela a usmrtila ho.

DETEKTIV Z 65. REVÍRU, který měl službu u příjmu, se snažil být na výši a vědět o všem, co se v policejním sboru děje. 65. revír byl nóbl, vražda se tam vyskytla málokdy, takže detektiv byl poněkud vyveden z míry, když mu strážník na obchůzce podal telefonické hlášení. Detektiv si nasadil klobouk, kývl rukou na kolegu, nasedl do policejního vozu, který měl odřený vzorek na obou předních pneumatikách, a odjel k místu, kde na chodníku ležel mrtvý Randolph Norden. Záhy přišel na to, že pachatel vystřelil z výše položeného místa – buď z okna, nebo ze střechy některé protější budovy: svědčila o tom prudce klesající dráha střely: průstřel začínal nad kořenem nosu a končil na týlu. Nebyl to polda, který se vyhýbá práci, naopak, váhal pustit z ruky jasnou vraždu v okrese, kde nejvážnějším trestným činem bývalo vloupání či přepadení na ulici. Detektiv však četl ranní noviny a věděl, že včera byl zastřelen na Culverově třídě 87. revíru muž jménem Anthony Forrest, a jeho mozek samočinně uvedl oba činy ve spojení – rozhodl se nicméně vyčkat, než případ předá jinam. Nemusel čekat dlouho.

Kriminalistická laboratoř mu oznámila, že projektil, který pronikl Nordenovou hlavou a rozplácl se o chodník, i prázdná nábojnice nalezená na střeše protější budovy jsou části střely Remington, ráže 0,308. V nálezů dále stálo, že střela má kovovou nábojnici s měděným pláš-

těm, šest polí a drážek, měkký hrot, pravotočivý závit a váží 12,5 gramu. A protože se v balistickém oddělení rovněž našel člověk, který poznal, odkud vítr věje, připsal dole ručně dodatek:

Doporučuji spojit se s detekt. 2. tř. Stephenem Carellou, 87. revír, FREDerick 78-024. Vyšetřuje včerejší shodný případ zastřelení, shodná střela, shodný modus operandi.

G. L.

Detektiv v 65. revíru přečetl zprávu a dovětek a potom řekl do ticha policejní služebny: „Hrome, pročpak myslí, že mi tohle musí říkat?“ Přitáhl si telefon a vytočil číslo.

VTÍRAVÁ MYŠLENKA, kterou Carella a Meyer záměrně přehlíželi, byla možnost, že Anthonyho Forresta má na svědomí odstřelovač.

Odstřelovač je obvykle vzácný typ vraha a se svým válečným kolegou má společné pouze to, že oba používají stejné metody. Odstřelovač za války i odstřelovač za míru se ukrývají, oba číhají v záloze na svou oběť. Jejich úspěch závisí na prvku překvapení, na rychlosti akce a neomylné přesnosti zásahu. Vojenský odstřelovač schovaný v koruně stromu může účinně ochromit a zmrzačit celou četou, když zabije několik vojáků dříve, než se ostatní rozptýlí a naleznou úkryt, kde bezmocně a nehnutě vyčkávají. Skupina odstřelovačů, která pracuje v dokonalém souladu, může změnit výsledek bitvy. Jsou obávanými nepřáteli, poněvadž náhle dští smrt z nebe jako rozhněvaný Bůh.

Váleční odstřelovači jsou vycvičeni, aby zabíjeli nepřátelské vojáky. Zastřelí-li jich dostatečný počet, obdrží vyznamenání. Výborný válečný odstřelovač si dokonce může získat nechtěnou úctu u svých nepřátel. V mlčenlivém souboji důvtipu jde o to, zjistit, kde se odstřelovač skryl, a potom ho z jeho výhodného postavení vystrnadit a zneškodnit ho, než postřílí všechny vyhlédnuté oběti. Odstřelovač za války je nebezpečný odborník.

Odstřelovač za míru může být kdekdo.

Může to být kluk, který si chce vyzkoušet malorážku a střílí z okna svého pokoje nazdařbůh po chodcích. Může to být člověk střílející na lidi, kteří mají na sobě něco červeného. Může to být obdoba Jacka Rozparovače, který vystřelí na každou vzhlednou blondýnu, jdoucí kolem. Může to být antiklerikálně, antivegetariánsky, antistařecky, antisemitsky, antipacifisticky či jakkoliv anti zaměřená osoba. O odstřelovači za míru lze uvést podle všeho jediný nepochybný údaj: že je proti něčemu. Policie však zatkla nejednoho odstřelovače, který střílel lidi pro zábavu a nepovažoval střelbu z kratochvíle za vraždu. Pro mnoho odstřelovačů znamená zabíjení obětí jenom střelbu do terče. Jiní odstřelovači na to zase pohlížejí jako na hon a sedí v záštitě jako lovci při honu na divoké kachny. Pro jiné to zas znamená sexuální vybití. Válečný odstřelovač má odůvodnění a smysl: odstřelovač za míru nikoliv. Válečný odstřelovač bývá upoután na jedno místo, přivázaný k větvi stromu, vmáčknutý do vybombardovaného podkrovního pokojíčku. Jakmile se pohne, spatří ho a uštvou. Nedostatečná pohyblivost je jeho taktickou slabinou. Odstřelovač za míru vystřelí a zmizí. Může zmizet, protože jeho oběti téměř nikdy nejsou ozbrojené a nikdy neočekávají násilí. Po jeho výstřelu obyčejně nastane zmatek a odstřelovač má čas zmizet. Není tu nikdo, kdo by mu střelbu oplatil. Zanechal mrtvého muže a sám si může vyjít na procházku jako kterýkoli jiný obyvatel města.

Válka je hanebná, ale odstřelovači za války jsou pouze odborně vycvičení vojáci, kteří plní přikázaný úkol.

Odstřelovači za míru jsou hromadnými vrahy.

Carella ani Meyer si nepřáli, aby hledaný pachatel byl odstřelovač. 87. revír přijal hlášení o první vraždě, takže ten případ dostali k vyřízení – baculaté, vrčící škvrně, které v košíku našli na svém prahu. Jestliže bude hledaným vrahem odstřelovač a jestliže si umanol postřílet všechny lidi ve městě, zůstane ten případ stále na krku jim. Ovšem, pak by dostali k ruce další detektivy z jiných okresů a ústředí by jim – snad – poskytlo všemožnou pomoc, ale oni budou mít za úkol toho

odstřelovače najít. Ve městě však žilo deset milionů lidí a kdokoli z nich mohl být tím vrahem nebo se stát jeho obětí.

Jak hrajete hru bez pravidel?

Jak uplatníte logiku na něco nelogického?

Zkusmo.

Začnete od začátku.

„JESTLI TO OPRAVDU ODSTŘELOVAČ JE,“ řekl Meyer. „Ani tohle ještě nevíme jistě. Zatím si to odnesli jenom dva, Steve. Chceš vědět, co si myslím? Myslím si, že ten kolega z pětadesátky – jak se jmenuje?“

„Di Nobile.“

„Jo, myslím, že nám to hodil na krk předčasně.“

„Shodný modus operandi,“ řekl Carella.

„Jo jo.“

„Shodná střela.“

„Všichni lidé jsou dvounožci,“ řekl Meyer záhadně, „tudíž jsou všichni dvounožci lidé.“

„Tak?“ zeptal se Carella.

„Dva muži byli usmrceni výstřelem ze dvou různých střech a v obou případech je zabila střela shodné ráže, ale je ukvapené předpokládat...“

„Meyere, namouduši bych si přál, aby je oba byla zabila má teta Matylda, protože v případě jejich smrti shrábne pojistné. Zatím se mi to však tak nejeví. Zatím nacházíme pouze určitou spojitost.“

„Jakou spojitost?“

„V tom, co je očividné. Metoda provedení a shodná zbraň.“

„To může být náhodná shoda.“

„Připouštím. Ale i leccos jiného ukazuje na jisté shody.“

„Ještě je moc brzo vidět nějaké shody,“ odušil Meyer.

„Myslíš? Poslechni si tohle.“ Carella vzal ze stolu list popsaný strojopisem. Podíval se na Meyera a potom začal číst. „Anthony Forrest, téměř pětadvacet let starý, ženatý, tři děti. Zastával významné postavení jako místoředitel obchodní společnosti, s ročním platem čtyřicet

sedm tisíc dolarů. Náboženským vyznáním protestant, politicky se hlásil k republikánům. Rozuměls?“

„Čti dál.“

„Randolph Norden, čtyřicet šest let, ženatý, dvě děti, zastával významné místo jako mladší společník advokátní kanceláře, s ročním platem padesát osm tisíc dolarů. Náboženským vyznáním protestant, politicky se hlásil k republikánům.“

„No a?“

„Když zaměníš obě jména, může to být skoro týž člověk.“

„Chceš mi namluvit, že odstřelovač má políčeno na všechny ženaté muže středního věku s dětmi a zastávající významné...“

„Třeba ano.“

„Proč tedy nejit dál a nevypíchnout některá fakta?“ řekl Meyer. „Můžeme prostě říct, že náš odstřelovač má políčeno na každého muže ve městě, staršího čtyřiceti pěti let.“

„To není vyloučeno.“

„Nebo třeba na všechny ženáče s dvěma a více dětmi?“

„Možná.“

„Nebo třeba na lidi, co si vydělají víc než čtyřicet tisíc ročně, co?“

„Možná.“

„Nebo na všechny protestanty? Na všechny republikány?“

Carella upustil list strojopisu na stůl a řekl: „Nebo třeba jenom na lidi, kteří mají *všechny* tyto význačné rysy.“

„Steve, domnívám se, že tenhle popis by se *minimálně* hodil aspoň na sto tisíc zdejších lidí.“

„Myslíš? Náš odstřelovač má času nazbyt. Třeba je chce oddělat jednoho po druhém.“

„Pak to je tedy cvok,“ řekl Meyer.

Carella na něho zíral. „Meyere,“ řekl, „právě proto jsem doufal, že nebudeme mít co dělat s odstřelovačem.“

„Vždyť to zatím není tak jisté,“ řekl Meyer. „Protože se nějaký budulín z pětadesátky odváže...“

„Nemyslím, že se ukvapil. Myslím si, že je to chytrý polda, který vyvodil jediný logicky možný závěr. Myslím si, že máme *opravdu* co dělat s odstřelovačem, a *doufám*, že to není cvok. Musíme se do toho pořádně about a vydolovat další souvislosti mezi Forrestem a Nordenem, pokud nějaké jsou. Takový je můj názor.“

Meyer pokrčil rameny, potom zastrčil ruce do kapes a utrousil: „Takový odstřelovač nám zrovna scházel.“